

PROSVETA

GLASILLO SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOSTE

LASTNINA SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOSTE

Cene oglasov po dogovoru. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnina: Zedinjene države (izven Chicago) \$2.50 na leto, \$2.50 za pol leta in \$1.25 za tri mesece; Chicago \$6.50 na leto, \$3.25 za pol leta, \$1.50 za tri mesece, in za inozemstvo \$2.00.

Naslov za vse, kar ima stike z listom:

"PROSVETA"

2657-59 So. Lawndale Avenue, Chicago, Illinois.

"THE ENLIGHTENMENT"

Organ of the Slovene National Benefit Society.

Owned by the Slovene National Benefit Society.

Advertising rates on agreement.

Subscription: United States (except Chicago) and Canada \$5 per year; Chicago \$6.50, and foreign countries \$8.00 per year.

Oktobre 1914

Datum v oblikovanju n. pr. (Junij 20-21) poleg valjega imenuje nadzoren pomeni, da vam je s tem dnevnim potoka naročnina. Posvetite jo pravljeno, da se vam ne ustavi list.

POSLEDICE IZGUBLJENE STAVKE SE ŽE OBČUTIJO V MORNARSKI ORGANIZACIJI.

Privatni parobrodni interesi so mislili, če porazijo organizirane mornarje v mezdnom gibanju, da so uničili mornarsko organizacijo. Zmotili so se, kakor se zmotili vsi podjetniki in privatni bizniški interesi, ki so delali kdaj take zaključke.

Kdor opazuje delavsko gibanje trezno v sedanjem času, je prišel že zdavnaj do zaključka, da delavci ne pridejo iz nobenega boja s privatnimi podjetniki poraženi. Lahko izgube eno bitko, tudi dve, ali delavci se bodo takoj vprašali, zakaj so izgubili bitko.

Stavka mornarjev je izgubljena. In mornarji so se vprašali, kaj je zakrivilo poraz v tej bitki. Na to vprašanje so dobili odgovor, da sta poraz zakrivili taktika njih voditeljev in starokopitna forma organizacije.

V prvi vrsti se je izlila jeza na njih voditelje. Nekateri voditelji, ki so se upirali, da se forma organizacije spremeni, so že postali žrtve novega gibanja, ki stremi za tem, da mornarska organizacija dobi tesnejše stike z organizacijami drugih transportnih delavcev.

Furuseth, predsednik Mednarodne mornarske unije, se je odpeljal v San Francisco, da reši od stare organizacije, kar se da rešiti. Saj tako se je izrazil, predno je odpotoval na zapad. Najbrž se pa sploh ne bo dalo nič rešiti, kajti poročila govore, da imajo tisti, ki so za reorganizacijo mornarske unije veliko večino za sabo.

Zagovorniki nove forme pravijo: Mi smo stavkali, organizirani pristaniščni delavci so pa delali na ladijah, na katerih so bili stavkokakaški mornarji. Organizirani vozniki so dovažali in odvažali blago, čeprav so vedeli, da je moštvo na ladji sestavljeni iz stavkokakazov. Vsega tega bi ne bilo, če bi bili vsi transportni delavci organizirani v eni organizaciji in bi imeli skupno pogodbo z ladijskimi lastniki.

To je glavni argument inzurgentov v mornarski organizaciji in ta argument drži, kajti pridobili so zanj večino.

Forma strokovne organizacije je v Ameriki v nekaterih industrijah zelo konzervativna in se skoraj nič ali pa prav malo loči od nekdanje srednjeveške cehovake organizacije rokodelskih pomočnikov in mojstrov. Podjetniki so pa že zdavnaj spoznali, da morajo reorganizirati svoja podjetja in tudi svoje organizacije. Pri podjetnikih lahko opazimo, da so vedno bolj centralizirana njih podjetja. Stari trudi se pojavljujejo, novi se ustvarjajo. Pa tudi njih organizacije se spreminja. Pri njih lahko opazimo, da so organizirani lokalno, ta lokalne organizacije so združene v državne, državne organizacije pa v narodne, ki imajo po en odbor za eno industrijo v Združenih državah. Nad temi organizacijami so druge organizacije kot na pr. trgovska zbornica, ki zopet zastopa vse industrije najprvo v enem kraju, po tem v eni državi, trgovska zbornica Združenih držav pa zastopa interese vseh privavnih in bizniških interesov ne le v enem kraju, ampak povsod. Svoj sedež ima v Washingtonu, kjer se nahaja kongres in prebivajo vladni funkcionarji. Podjetniška organizacija je že precej popolna in se še spopolnjuje. Od tukaj prihaja tudi podjetniška moč, ki se pokaže v vsakem boju z delavci, ob času vsake stavke, pa tudi v zakonodajnih zbornicah. Ameriško delavstvo ni tako trdno organizirano in od tukaj prihaja, da delavstvo izgubi marsikatero bitko, o kateri je bilo prepričano v začetku boja, da jo prav zanesljivo dobi.

Počasi prihaja med delavce duh, da je treba delavsko organizacije reorganizirati. Delavci v eni industriji morajo imeti tesnejše stike med sabo, kajti nemogoče je dobiti stavko; če na pr. stavkajo pekovski delaveci, vozniki, ki razvajajo kruh, pa lepo delajo, čeprav razvajajo stavkokakaški kruh. Kar dela v eni industriji, spada v eno organizacijo, pravijo delaveci, ki so spoznali napake stare organizacijske forme.

In taka reorganizacija se zdaj vrši v mornarski organizaciji. Če bo večina ostala prežeta z duhom, da se morajo transportni delavci združiti tesneje, če hočejo zmagovati, tedaj bo nova forma organizacije sprejeta. Če pa ni še tega spoznanja, tedaj bo ostala še stara organizacijska forma do prihodnje izgubljene bitke.

DOPISI.

GUBENJE. — Dne 28. julija se je ponosrečil naš sobrat Frank Lask. Padel mu je velik kamn na glavo, v sledi česar je bil takoj mrtev. Zapušča vdovo Rozo, s katero se je ozelenjale pred par meseci. Pokojnik je bil kot tajnik pri društvu "Sparta" št. 61 skoraj več let in se je vedno dobro počasal. Poznam je bil po vsi okolici Gilbert in vsi obzalujemo njegovo izgubo. Naj mu bode luhka zmena.

Vrio moramo biti ponosni na našega društvenega predsednika sobrata Frančka Rozicha, kateri si je dan toliko truda z umrilm sočitom. Dokazano je, da ima on razum in ljubezen do našega društva in sobratov, ter dela iz sreca za dobrobit društva. Podstajnik Joz. K. Oerley.

Mullen, Idaho. — Ker so dopisi iz te naselbine jako redki, hočem popisati, kako se imamo v ti suhi Idaho.

Delavske razmere so docela slabbe, ker tu obratuje samo ena jama, to je Morning Mine. Pristajajo na njo, da delajo skoraj 10 ur na dan, kaj pa čemo, sedaj v teh stabilnih časih in v ti veliki brezposelnosti. Kadar je ura za ubogega delaveca, tedaj niso njegove oči. On ne vidi in ne misli na pridobnost in tako trpimo, kakor tisti tisti v hrenu, ki misli, da ni nikjer boljše. Vse bolje bi bilo, skoči bi se delavci zložili in organizirali, ker v slogu je moč.

Vekrat prebiram kak dopis od gospodov pečaljark, kako se imajo dobro pri brisanju ponvic in kozic. Lotila se me je pečalska ljubosumnost in sklenil sem agitirati, da tudi takaj ustanovimo pečaljarski klub. Sledi je posredni nikdar naletel na slicho nepridružen in ravno sedaj na moji prvi vožnji iz Chicago sem bil navzoč nevreči, k sreči nisem nikogar naredil nepridružen in takoj nepridobil nekaj novih članov, da smo si skupno izvolili predsednika novoustanovljenemu klubu. Brat Tine je predlagal Franceeta, da se on dobro razume z računanjem na šole in tudi karta posna. Vse je uniko! Potejeno in storjenol France je vstopil in se branil, kakor italijanska Mica, ko je gospod župnik vprašal: "Mica vprašam vas, ali hočete vseti Jaka za svojega moža?" Mica: "Nak!" Župnik proti Jaku: "Jas vaja ne morem norediti, ker Mica ni pri vožji". Mica je itelsko toped se v solzah: "O gospod župnik, naj ga rada vzame, samo, da bi drugi ljudje ne rekli, da se mu ponujam."

Prav tako se je tudi našemu Francetu brala iz oči zadovoljnost in ponos, da je ta večja glava pri hrišči. Prisrel si je cigaru in pomigal z ušes. No, fantje ga dober je za "obč-koha".

Vse je bilo lepo in pošteno. V

koboto je kramar pripejal lepo debelo kokoško, ki smo jo slavnostno sprejeli in komaj čakali, kakor se boderemo mastili s dobro nadnevanim "čikenom." Toda nevreči: res je bila dobro načudena, ker jo je mogoč bilistiti in zadnji del izrezati. Posdravljali vse gg. pečaljarski širok Ameriko Prosveti pa mnogo naročnikov. — Pečar.

Cleveland, O. — Krašna vožnja iz Chicage v Cleveland. — Bil som po opravki v Chicagi oxirona na seji gl. odborov SDPZ, in SNPZ. Odpravil sem se na pot nazaj domov na večer 27. julija. Posmo v noč sem čakal viška na čakalki postaji v nadi, da se pripejal prej ko mogoče nazaj v Cleveland. Na postaji v Chicagu sva se skela s sobratom Petrovičem, kateri se je tudi vračal iz seje gl. odbora, vesel sem bil svidenja z njim, v sledi kratkočasno vožnje.

Na viški št. 28. N. Y. C. železnična sva vstopila ob 11:15 ponoči, kurjač je takoj precej dobro začuril in odvili smo: viška je vožnji precej dobro po okrog ene ure časa, ko pa je bila na nekaj čez polnoje zavozila viška na odprttem indijskem potu, pri nekem križišču v pet ton težki avtomobil, viška je dotičeni trnec zaenkrat pobrzel in ga odnesel kakih sto korskov svojo pot po tračnicah naprej, kar naenkrat pa nekaj zahrušči in viška je bil iztira in deloma vsi vozovi z osobami vred v jarku tik železničnega tira, takoj po koliziji nisem mogel biti takoj navzoč nevreči, ker sva se z mojim kolegom nahajala v zadnjih vozovih. Kot jo opaziti je bila zdravniška pomoč takoj na lieu mesta in zapazili smo, da je bilo na lisi mnogo ranjencev. Težka lokomotiva je še malo hrepela skraven

droge v neki koruzi in ista je potegnila za seboj deloma vso vozovo izvrzeli trih zadnjih vozov. Torej jaz in moj kolega sta sročno prestala krizo v sledi zadnjih vozov v katerih sta se nahajala. Kakih 6 do 7 vozov je bilo vničenih za nedolgo zopetno vozilo. Vozovi so bili vsi jekloni ter sreča je bila, da niso bili izlesa sicer bi bila strašna z mnogimi mrtvimi.

Na kraju nesreča smo moralni potem čakati pet ur po koliziji predno nas je mogel odpeljati drugi vlak, da smo bili toliko žaščeni pridržani je bil vroč, ker so bili zraven železnične proge brzjavni drogi, podjeti od prisilnega vozova, da niso bili mogli takoj naznamati nesrečo na spadajoča mesta.

Močne delavnice so bile takoj zvitne, kakor bi se bile razbelile v najhujšem ognju, pa vse od moči strnječe teže vlaka, skoraj neverjetno ako človek ni pričneš takim dogodnjem.

Na licu mesta je bila takoj velika množica ljudi iz bližnje farmarske naselbine in tudi od nekreč je bilo ljudstvo, da si ogleda nevrečo.

Dusiravno sem se že dosti vognil po železnicah, še nisem do sedaj nikdar naletel na slicho nepridružen in ravno sedaj na moji prvi vožnji iz Chicage sem bil navzoč nevreči, k sreči nisem nikogar naredil nepridobil nekaj novih članov, da smo si skupno izvolili predsednika novoustanovljenemu klubu. Brat Tine je predlagal Franceeta, da se on dobro razume z računanjem na šole in tudi karta posna. Vse je uniko!

Počaknem je že došlo operiran, toda ne v grlu, temveč na trbušni mreni, ki se mu je gnajnil. Ta bolezen ga je pokovala. Ko je zapustil New York in odpotoval s svojo ženo v Italijo, je obljubil, da se gotovo vrne in da bo zopet pel. Sledi pa je v domovino umret.

Poročilo se glasi, da je Caruso zapustil 50 milijonov lir. To je mogoče. Njegovi angažmi v operi so bili sijajno plačani. Dobil je najmanj pol milijona dolarjev na let. Na viški svoje karriere v New Yorku je prejemal \$3000 za vsak večer, ko je pel v Metropolitni operi, dočim je dobil v Havanji za eno samo noč \$10,000. Svojčasno je pa v Neaplji pel za frankov (\$25) na večer!

In Caruso je zaslužil te milijone! Navsezadnje je to postranska reč. Človek, Italijan, katoličan in milijonar Caruso je nam postranska stvar — umetnik Caruso je tisti, ki za slavi ves kulturni svet. Italija naj vzame njegovo truplo in ga shrani kakor se spodobi, ampak njegov duh, njegov umetniški rekord, ni italijansk, svetoven je, mednaroden — dusiravno, na žalost, si ga je pričastila mednarodna buržoazija, kajti delavec, ki tudi rad uživa umetniško petje kakor alkohol in druge proizvode umetnosti, ni imel sredstev, da bi bil poslušal Carusove opere.

Čast umetnik! Čast njegovemu spominu!

Negovanje deteta tek kom poletja.

Enrico Caruso.

Dne 2. avgusta je umrl v Neapelju v Italiji Enrico Caruso. Z njim lesto v zgodu največji operni pevec na svetu. Zgoraj čudovit in fascinant božanstven zvez mu je pridobil nevtralno slavo.

Človek Caruso nam je malo znamen. Pravijo, da je bil sin moravčeve, ki je hotel, da bo tudi Enrico to, kar je bil oče, toda narava, ki ga je obdarila s krasnim pevskim glasom, je prekrizala čestote rađune. Ko je bil star 11 let, ga je naki cerkev organiziral peti popularno melodijo in petje ga je tako prevzel, da je vzel fanta v svoj pevski zbor na korn. To je bil začetek. Njegova karriera v operi se je začela leta 1895, ko je bil star 22 let, v neapeljskem gledališču Teatro Nuovo. Od tedaj je hitro rastla njegova slava. Pel je navadno glazbeno operne naloge in v Milani, Parizu, New Yorku, Chicago, v Južni Ameriki in na Kubi. Zadnja leta je bil stalno angažiran na Metropolitanu operi v New Yorku. O njegovem krasnem tenorju, s katerim je nečetekrat operal poslušalce, so sodili kritiki, da je bil "naturalni dar ptice pevke." Na nekreč se je milina njegovega glasova ohranila v nebrinjih fonografskih ploščah, na katerih so edinstvenje njegove najboljše operne selekcije iz "Rigoletta," "Carmen," "Samson et Delilah" in drugih opernih skladb. — Bilo je lansko jesen, ko je Caruso prvi zbolel v New Yorku. Ravno med petjem na nekem koncertu je moral prenehati in takrat so poročali listi, da se mu je bila utrgala krvna žilja v grlu. Od takrat ni več pel. Zdaj je prisluš na dan, da je bil trikrat operiran, toda ne v grlu, temveč na trbušni mreni, ki se mu je gnajnil. Ta bolezen ga je pokovala. Ko je zapustil New York in odpotoval s svojo ženo v Italijo, je obljubil, da se gotovo vrne in da bo zopet pel. Sledi pa je po nekem slemenu, da prinese čez svojo ženo, toda izgubil je pri tem ravnatelje in padel v prepad. Sopropo so našli po daljšem času težko poiskodovano in jo odvedli v bolnico.

V kanadskem gorovju pri Banffu, Alberta, sta se ponesrečili dr. W. E. Stone in njegova sopropo. Ko je skusil rešiti sopropo ob nekem robu reke na Asnone, se mu je spodrsnilo in se je pri padcu ubil. Plezal je po nekem slemenu, da prinese čez svojo ženo, toda izgubil je pri tem ravnatelje in padel v prepad.

Sopropo so našli po daljšem času težko poiskodovano in jo odvedli v bolnico.

— 40-letna vdova Mary Rielaider in njena 12-letna hčer Iz Manhattana, ki sta bili na počitnicah v Garretsonovem domu sta šli v kanalu. Hčerka je znala dobro plavati, toda klub temu kmalu klicala na pomoč. Mati, dusiravno ni znala plavati, je skočila v vodo in vtonila. Tudi hčer ni mogla dosegči obrežja in je vtonila. Kot priča je bila samo morda Garretsonova Edith, ki je tekla povest očetu.

Pri gradnji nekega mlina v Bayreuthu na Nemškem so uporabili 100 stotov nadomestne kave za sidavo vodne struge, pozneje pa za blato. To zmes, takoj pliček dopisnik v upravičeni jezi, smo morali uporabljati tekom dolgih pet let za pijače in ljudje, ki so to prodajali, so postali težko bogataši.

Herbert Hoover, trgovski tajnik, je izjavil, da bo amerikanska pomočna administracija posredovala, da dobijo revni otroci v Sleziji življa, ako se jih zagotovi prosti gibanje in bo varnost amerikanskim pomožnim delavcem zagotovljena.

FOSTER BO GOVORIL V CHICAGU NA LABOR DAY.

Chicago, Ill. — Cikačka delavska federacija je naznamila v torek, da priredi za letošnji Delavski dan gigantično proslavo, ki bo trajala tri dni. Na programu so koncertne točke, govorji, atletične vaje in razne igre.

Med govorniki, ki nastopajo, so William J. Bryan, Ignace Padewski, senatorja LaFollette in France, predstavniki irske republike, nemškega predsednika Ebertha in mehiške vlade, William Dunn, urednik "Butte Bulletin", in William Z. Foster, ki je zlaj na potu iz Sovjetske Rusije.

Pertinčarjevo pomlajenje.

Sanjska povest.

Spisal ETIBIN KRISTAN.

(Dalje.)

"Mislim, da nisem najslabotnejši." "Če se kaj zanašate nase, bi bilo že še nekaj tukaj."

"Le povejte! Vsakega dela se lotim seveda, provizorno."

"Pri požarni brambi. Ali poguma je treba—"

"Ker je tam štrajk," je zabrundal tuj, nekoliko tolst in raskav glas vmes.

Zorko se je ozrl. V kotu na klopi je sedel, s hrbitom in z glavo naslonjen na zid, star delavec v ponošeni obleki. Nad visokim, strmim čelom so se mu mališili še gosti, a večinoma posveli lasje, kakor da so pač obuhitili glavnikev poteze, a so si vendar poiskali svojo lego. Obriči nad očmi je bilo primerjati dvema vrstama grmicev nad jezerima, ležecima v globoki, temni vdolbinji. Nos je bil močan, a pravilen. Lice je pokrivala in ves obraz obdajala gosta, dolga, z neštetimi svetlimi nitimi pretkanata temna brada.

"Kdo vas je vprašal?" je zapiskal uradnik in pogledal moža čez naočnice, ki jih je z naglo kretjenju glave pomaknil na kraj nosa. "Tukaj imamo posredovati delo," je gordnjal migajoč s trepalcami.

"Pošteno delo!" se je oglasil oni iz kota, počasi izrekajoč besedi in naglašajoč zlog za zlogom.

Uradnik je dvignil rame in iztegoval skrajšani vrat.

"Glasno vam ni treba misliti," je momljal, "na tihem pa kritizirajte zaradi mene ves svet."

Očividno se je trudil, da bi spravil strogost v svoje besede, pa se mu ni posrečilo, ker mu najbrže ni prihajalo od sreca.

Delavec je nadaljeval, ne da bi se količaj premaknil, in z enakomernim glasom:

"Sramota je, da se priporoča v javnem uradu poštencem ljudem sramotno delo. Požarna bramba štrajka. To je boj. Izdajstvo je v vsakem boju podio. Tukaj pa vabite ljudi, naj posnamejo izdanjalec."

Uradnik je globoko sklonil glavo, da je mogel čez naočnike pogledati na vse strani. Potem je povzel napol šepetaj:

"Vi, Andrej, če ne boste tiho, vam pokažem vrata. Kaj pa mislite, če bi vas kdo slišal? Jaz sem uradnik in moram izpolnjevati svojo dolžnost, kakor mi je ukazano. Tudi jaz imam dom ženo in otroke."

"Ze prav, že prav," je odgovoril delavec. "Ob kruhu vas ne marjam pripraviti. Jutri pride vprašat, če bo kaj. Z Bogom!"

Vstal je.

"Zakaj? Zakaj?" je sopihal uradnik. "Saj vas nisem spodil. Poškakajte! Lahko še kdo pride, pa dobile takoj delo."

"Jutri pride, če sedim tukaj, ne morem molčati. Zdi se mi, da sem deležen hudo delstva. Če mirno gledam, kako vabite ljudi v neznačajnost. Ne svidenje!"

Odsek je. Zorko je dolgo gledal za njim. Zdele se mu je, kakor da je že videl tega človeka, ali nikakor se ni mogel spomniti, kje in kdaj. Nemara pa je bil le komu podoben...

Vrnil se je k uradniku.

"Kaj je pri požarni brambi?" je vprašal. Uradnik ga je dvomljivo pogledal.

"Sej ste menda čitali v časopisih."

"Te čital sploh malokdaj, zadnji čas pa sploh ne. Kaj je torej?"

"Hm! Delavec je povedal."

"Da je stavka, da. Ali zakaj?"

"Zakaj bi neki bila stavka? Zato, ker jim gospodje ne dade tega, kar zahtevajo."

"In zdaj še druge ljudi namesto njih?"

"Seveda. Kaj pa bi bilo, če izbruhne ogenj?"

"Kakino službo bi jaz mogel dobiti?"

"Zglasiti bi se morali pri poveljniku. Vam bi dali kaj boljšega. Ampak —"

"Ampak kaj?"

"Hm!"

"Zakaj ne govorite?"

"Skliali ste delave."

"Da, Ali povedal sem vam, kaj da sem. Od kod naj poznam delavake navado in proletarsko moralost? Pripovedujete mi, da bi pri požarni brambi dobil službo, obenem pa se vedete tako, kakor da mi hočeš odgovetovati."

"Bog ne daj, Bog ne daj! Jaz izpolnjujem svojo dolžnost, gospod. Kar je predpisano, je predpisano."

"Že razumem. Bojite se govoriti, kakor vam je pri duši, ker bi bil jaz lahko vohun in denunciant. Pa nisem. To mi lahko verjamete. Te resnico bi rad vedel. Prediveti se moram, dokler ne dobim zopet takega kruha, ki je zame. Kaj naj torej storim?"

"Stopite bliže!" je zašepetal uradnik. "Zaupam vam, da me ne izdaste. Jaz mislim tako: Uslužbenici gotovo zmagajo. Gospodje računajo, da je dosti brezposelnih ljudi. To je že res. Ali tudi brezposeln delavci imajo vest. Pri nas se jih je priglasilo v treh dneh petnajst. Kaj je to? Kaj naj začeno z njimi? Če jih dobiš sto, dvesto, ni to nič. In če bi jih dobili petsto! Saj ni dovolj, da se običejo brambovska oblike; od danes do jutri se nibče ne nauči gasiti. Prej ali sicer bodo gospodje morali odnehati. In kdor bo danes sprejet v službo, bo odpuščen, kadar zmagajo uslužbenici."

"Hvala vam za to pojasnilo! Toda jaz ne želim pri požarni brambi stalne službe. Za to pač nisem študiral."

"Da, da. Za nekoliko dni že prideš pod streho. Če vam to kaj pomaga... Zdaj sprejemo vsakega. Predpisana je zdravniška preiskava, ali jaz ne verjamem prav... Ljudi bi radi dobili, da bi uslužbenec arce dležio v hlače..."

"Pa mislite, da jih ne bo?"

"Ne bo, ne bo. Ne verjamem."

"Tedaj pa uslužbenec ne škodujem, sebi pa pomagam, če sprejemam službo."

"Hm — mogoče..."

Zorko se je dal vpisati. Dobil je nakaznico in odsek k poveljništvu. Niso ga mnogo izpreževali, sprejeli so ga samo začasno, češ, da se mora še praktično dognati, če je v vsakem oziru sposoben za službo. Dali so mu tiskane predpise z opombo, da naj jih prečita; z ozirom na njegovo omikro da mu jih ni treba posebej razlagati. Potem je oblikel službeno obliko in šel na stražo.

Seznani se je z novimi tovarši. Povedali so si imena, potem so pa molčali. Zdelo se mu je, da ga gledajo nekateri nezaupno, nekateri pa celo zaničljivo.

Če nekaj časa je pristopil dolg, sunčev in ga vprašal, če ima kaj tobaka.

"Žal, ne kadim," je odgovoril Zorko.

"Kaj ti bo žal, če res ne kadim?" je dejal oni. "Žal je človeku, če kadi, pa nima tobaka; če pije, pa nima vina."

"Smenta! Kaj ti vse veš?" se je oglasil delušar izraza mize, po kateri je s svinčnikom risal imaginarno podobe. "Da si s tako učenostjo prišel sem. Mar bi bil rajški postal profesor!"

"Saj ni popolnoma neumno, kar praviš," je odgovoril suhe. "Le prepozno mi to svetuješ. Zapomnim si pa, če prideš še kdaj na svet. A ti bi bil že zdaj lahko drugod, ko znaš drugim takoj pametno svetovati. Sam se ne moreš bahati niti s tem, da si gasilec za dva dni in že stavko-kaz povrh."

"Ti! Jezik za zobe!" je alkil delušarjev sosed, ki je doslej molčal, čitajoč iz knjižice, ki jo je držal pod mizo, kakor da jo skriva.

"No, no!" je ironično mirlj debeli. "Kaj se bo jezik zaradi resnice? Stavkokazi smo vsi, le da si ti še neumen povrh..." Hudomušno ga je sunil med reba in se nasmejal, ne da bi se zmenil za sosedov besni pogled. Tudi nekateri drugi tovarši so se smejali. Debeluš je nadaljeval:

"Jaz vem, da dobim brez, ko bo štrajk pri kraju. Ti pa mislite, da pojdete še kot gasilski vojci v pokoj in da te imajo v časti, ker te potrebujejo za štirindvajset ur. Vroča kaša, prijatelji, vroča."

"Nore!" je zaročnel hudi sosed. "Ti lahko dobib brez, meni so pa obljubili, da ostanem. In tudi napredoval bom. Zame veda, da nisem socialist in anarchist. Kaj si ti, pa nihče ne ve..."

Debeluš se je zakrohotal, da so zaščenketaše šipe.

"Tebi so obljubili! Glej no, glej! Če bi bil pametnejši, bi te vprašal, če si že kdaj slišal, kaj je vse major."

"Mislim, da si učen, če si pobral kakino francoško besedo. Ampak tvoji majorji me nič ne brigajo. Mene poznajo."

"I seveda te poznajo, zato te tudi spoštujemo kakor riba žabo. Ali kadar se vrnejo staro gasilci, te vrlejo takoj na tlak kakor nas. In če se bo kaj skliceval na obljubo, ti poreko, da je to vis major, če nečejo prejšnji uslužbenec delati s stavkokazi."

"Nehaj s to besedo!"

"I zakaj si pa postal stavkokaz, če te beseda boš?"

"Žaliti se ne dam!"

"A žaliti! Kaj praviš! Užaljen si, če ti kdo pove resnico!"

"Razburjeni gasilec je planil po konci in dvignil roko, v kateri je imel knjižico, kakor da je hotel udariti. Debeluš se je sklonil nazaj, pet drugih gasilcev je poskočilo. Dvignjena roka je brezmočno padla.

"Taka mevža, pa bi se pretepal?" je zaklical eden.

Suhec je dejal mirno:

"Pritožit se pojdi. Nas obesijo in ker bo to preveč dela za enega krvnika, te vzame za počnico. To je tudi lepa služba."

Debelušov sosed je spoznal, da je osamljen in je sedel v kot. Na drugi strani se je oglasil prileten mož:

"Stavkokaz gor, stavkokaz dol! Lakota pošte vsako čast."

"Čast je v fraku in pod cilindrom," je priponil drugi.

"Kaj pa predavate?" je zakrulli očiten pijanec. "Če hočem delati, ne bom vprašal nikogar, najmanje pa kakšno rdečkarje."

Debeluš se je zopet nasmejal:

"Tedaj pa tudi samega sebe ne smeš vprašati. Saj ti je na nosu zapisano, da si rdečkar."

"Sram bi mi bilo, če bi mi bil nos tako bleš, kakor je tvoj. To je znamenje, da se moj nos nič ne boji."

"Le vode," je zbodel debeluš. "No, za ta feden bo že žganje; potem bo pa za nekaj časa krič, kadar nam zažeš sredno pot."

"Kaj me briga?" se je namardil pijanec.

"Kdo ima korakjo, se že prelevi."

"Četudi na državne stroike," je zahobil suhec.

"Ti ne. Ti si prevelika šleva."

"Nemara imam prav. S policijo nimam rad opravka."

"Šleva, pravim. S Turkom se ne morem vojskovati, s policijo se lahko. Zakaj se ne bi?"

"Pa se!"

Pijanec se je razvnel.

"Mislil, da se baham. A! Dobro vem, kaj govorim. Dvakrat so me vjeli. Kaj je to? Dvajsetkrat sem jih zvoddil za nos."

"Verjamem."

"He! Misliš, da je to kar tako? Za moj poklic je treba soli v glavi. Le čakaj, o meni še kaj zvel!"

(Dalje prihodnjih.)

Novice iz Jugoslavije.

REAKCIJA NA DELU.

Pod naslovom "Politiki izgledi" pišejo belgrade "Socialističke novine" med drugim: "S sprejetjem ustawe je zaključena druga faza našega političnega življenja. Večina, s katere je bila ustanova sprejeta, je bila vladajoči buržoaziji potrebna, da dobri moralno oporo za vse tisto, kar je nameravala početi potem, ko se sprejme ustanova. Da je buržoazija prilaža do svojega cilja, je dajala koncesije do gotovih menj in je pustila opozicionalcem, da so relativno svobodno razvijali do sprejetja ustanove. Zato se ta doba naše politične zgodovine lahko imenuje doba negotovosti, neodločnosti in čakanja."

"Po sprejetju ustanove še naj je državni režim dobil svojo določeno fiziognomijo. In ravno v času, ko se je buržoazija pripravljala, da svoje nadare, omogočene s prejetjem ustanove, začne izvajati, se je izvršil atentat, ki bo sindikat buržoaziji kot voda na mlin. Zmagla velekapitalistična stranka v ustavotvornem boju je pokazala, da ima vlastna vladajoča buržoazija premično nad vsemi opozicionalnimi strankami. Ustanovni boj je končal z bankrotom ne samo naših demokratov, kot pričetek demokratov in narodnih socijalistov. Blizujejoči dnevi pa je bila vladajoča buržoazija v celoti vladajoča v Jugoslaviji. Potem je izvršil atentat, ki bo sindikat buržoaziji kot voda na mlin. Zmagla velekapitalistična stranka v ustavotvornem boju je pokazala, da ima vlastna vladajoča buržoazija premično nad vsemi opozicionalnimi strankami. Ustanovni boj je končal z bankrotom ne samo naših demokratov, kot pričetek demokratov in narodnih socijalistov. Blizujejoči dnevi pa je bila vladajoča buržoazija v celoti vladajoča v Jugoslaviji. Potem je izvršil atentat, ki bo sindikat buržoaziji kot voda na mlin. Zmagla velekapitalistična stranka v ustavotvornem boju je pokazala, da ima vlastna vladajoča buržoazija premično nad vsemi opozicionalnimi strankami. Ustanovni boj je končal z bankrotom ne samo naših demokratov, kot pričetek demokratov in narodnih socijalistov. Blizujejoči dnevi pa je bila vladajoča buržoazija v celoti vladajoča v Jugoslaviji. Potem je izvršil atentat, ki bo sindikat buržoaziji kot voda na mlin. Zmagla velekapitalistična stranka v ustavotvornem boju je pokazala, da ima vlastna vladajoča buržoazija premično nad vsemi opozicionalnimi strankami. Ustanovni boj je končal z bankrotom ne samo naših demokratov, kot